

Arrest

nr. 44 609 van 7 juni 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een etnische Albanees geboren te Suharekë maar woonachtig te Damanek, gemeente Malishevë, te zijn.

U bezit het Kosovaarse staatsburgerschap.

Een tweetal weken voor het einde van de oorlog in Kosovo werd u door een Servische politieagent, die geld van uw familie eiste, met een automatisch pistool op het hoofd geslagen. U verloor gedurende enkele uren het bewustzijn en u werd door een aanwezige dokter naar een medisch centrum in een nabijgelegen dorp gebracht. Daar verbleef u gedurende twee weken, tot de oorlog was afgelopen. Enkele jaren na afloop van de oorlog kreeg u last van zware hoofdpijnen, eerst af en toe maar daarna steeds vaker. U bezocht een psychiater in het ziekenhuis te Prishtinë, die u louter kalmeermiddelen voorschreef. Toen u een tweede maal bij deze psychiater ging, zei hij niets anders voor u te kunnen doen omdat hij niet over de nodige medicatie en middelen beschikte. Opnieuw kreeg u kalmeermiddelen van de psychiater. U besloot daarna uw bezoeken aan de psychiater stop te zetten.

Omdat u van vrienden en via de media vernam dat u zich in België kon laten verzorgen, besloot u één tot twee jaar geleden Kosovo te verlaten.

U vroeg een visum voor Slovenië aan en verbleef er ongeveer een maand bij een vriend. Daarna reisde u door naar België, waar u op 12 februari 2009 aankwam en de volgende dag asiel vroeg.

U verklaarde probleemloos naar Kosovo terug te kunnen keren maar hier verzorging te willen verkrijgen. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 6 juni 2001.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een medisch getuigschrift, opgemaakt te Brussel op 16 april 2009 en een geneeskundige afspraak neer.

Hieraan voegde u nog toe dat u op 22 oktober 2009 aan het Klein Kasteeltje door onbekende Albanezen aangevallen werd. Inzake deze aanval legde u een proces-verbaal d.d. 23 oktober 2009 en een medisch attest d.d. 22 oktober 2009 neer.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u Kosovo heeft verlaten of er niet kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde Kosovo te hebben verlaten omdat u met traumata kampt naar aanleiding van een gebeurtenis die u overkwam kort voor het einde van de oorlog. U werd toen immers door een Servisch politieagent met een automatisch wapen geslagen en u haalt zich deze belevenis voortdurend opnieuw voor ogen (gehoor CGVS p. 6).

Er dient echter vastgesteld te worden dat u inzake de door u aangehaalde traumata in de tien jaar die zijn verstreken sedert de afloop van de oorlog in Kosovo slechts tweemaal naar een psychiater bent geweest (gehoor CGVS p. 7).

Volgens uw verklaringen zou deze arts u enkel kalmeermiddelen voorgeschreven hebben. Hoewel u ontevreden was met de behandeling, wendde u zich evenwel niet tot een andere arts voor een tweede opinie of een andere behandeling, noch ondernam u enige andere poging om verdere hulp te zoeken voor de door u aangehaalde problematiek waarmee u zou kampen (gehoor CGVS p. 7-8).

U weet uw nalaten verdere (andere) hulp te hebben gezocht aan het feit dat u niet voldoende geïnformeerd was over de mogelijkheden hieromtrent (gehoor CGVS p. 8).

Deze verklaring is evenwel onvoldoende. Er kan immers van een asielzoeker worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst alle redelijke middelen uitput om hulp voor de door hem aangehaalde problemen te verkrijgen alvorens een beroep op internationale hulp en bescherming te doen.

Overigens dient toegevoegd te worden dat uit het door u neergelegde medische attest, d.d. 16 april 2009, niet kan worden afgeleid dat u met een trauma tengevolge van de door u aangehaalde gebeurtenissen in Kosovo kampt.

In dit attest staat immers louter te lezen dat u sedert meerdere jaren met een chronische aandoening kampt die een chirurgische ingreep noodzaakt.

Uit dit attest kan aldus niet worden afgeleid dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel of Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U stelde voorts uitdrukkelijk geen andere problemen in uw land van herkomst te hebben gehad en er probleemloos te kunnen terugkeren (gehoor CGVS p. 6, 8-9).

Wat betreft het feit dat u in België aan het Klein Kasteeltje door onbekende etnische Albanezen om onbekende reden werd geslagen (gehoor CGVS p. 9, proces-verbaal van verhoor, d.d. 23 oktober 2009), dient opgemerkt te worden dat dit een probleem van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft, waartoe u de in België geëigende procedures dient aan te wenden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart staft uw nationaliteit en identiteit, die niet in vraag worden gesteld.

De medische convocatie toont enkel aan dat u een afspraak had in het centrum Ulysse, nadat u een eerdere afspraak had gemist. Uit dit document kan evenwel niet worden afgeleid wat de reden(en) voor deze afspraak is (zijn).

Het proces-verbaal van verhoor en het medische attest, d.d. 22 oktober 2009, tonen aan dat u klacht indiende naar aanleiding van een aanval op uw persoon in Brussel en hiervoor medische zorgen behoefde, wat niet wordt betwist.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 februari 2010 een schending aan van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij herhaalt dat hij, sinds hij op zijn hoofd geslagen werd door Servische soldaten, psychische problemen kent en dat hij hiervoor in Kosovo een psychiater bezocht die volgens hem echter niet over de nodige medicatie beschikte.

Hij legt uit niet naar verdere hulp gezocht te hebben omdat hij *“was (is) psychisch zo uitgeput geraakt dat hij zelfs de kracht niet meer had om voor zichzelf te zorgen en om dus gepaste hulp te gaan zoeken”*. Zo zou hij in België ook geen goede psycholoog gevonden hebben, had men hem niet in contact gebracht met Ulysse. Hij verwijst naar een bijgevoegd verslag.

Hij laat verder gelden dat hij door zijn psychische toestand ook niet in staat was om een *“goed en volledig gehoor”* af te leggen voor het Commissariaat-generaal.

Hij vraagt om de zaak terug te verwijzen naar de Commissaris-generaal voor verder onderzoek, *“maar ten vroegste binnen een termijn van 1 jaar zodat verzoeker psychisch kan herstellen en hij wel in staat zal zijn een coherent beeld weer te geven van de problemen die hij kent in Kosovo”*.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt op dat verzoeker de schending opwerpt van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 -dat bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden-, maar dat hij deze echter geenszins concreet betreft op de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker

onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde de wens om zich te laten behandelen voor zijn psychologische problemen, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Verzoekers argument dat hij geen afdoende behandeling voor zijn psychische problemen kan krijgen in zijn land van herkomst, wordt door de Raad niet aangenomen.

Zo houdt verzoeker voor dat hij in Kosovo twee maal een psychiater bezocht heeft, maar dat deze niet over de nodige medicatie beschikte. Het is echter niet geloofwaardig dat verzoeker slechts twee keer naar een psychiater ging in een periode van 10 jaar en zich niet tot een andere arts richtte voor een tweede opinie of andere -betere- behandeling.

Zijn verweer dat hij niet verder naar hulp zocht in Kosovo omdat hij *“psychisch zo uitgeput was dat hij zelfs de kracht niet meer had om voor zichzelf te zorgen en om dus gepaste hulp te gaan zoeken”*- snijdt geen hout. Inderdaad wordt vastgesteld dat verzoeker, naar zijn beweringen in Kosovo geen kracht meer had om hulp te zoeken, blijkbaar nog wél de kracht had om die hulp in België te komen zoeken.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel -begin van- bewijs voorlegt in verband met zijn beweerde bezoeken aan de psychiater in Kosovo. De enige stukken die hij heeft neergelegd met betrekking tot zijn psychische problemen -zijnde een medisch getuigschrift van 16 april 2009, een document waarop vermeld staat dat hij een afspraak heeft met een dokter van Ulysse, en een medisch attest van 22 oktober 2009-, zijn afkomstig van Belgische instanties.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 januari 2010, in het bijzijn van advocaat A. Hendrickx, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese / Franse taal machtig is.

De Raad merkt op dat, integenstelling tot wat in het verzoekschrift gesteld wordt, uit het verhoorverslag van 14 januari 2010 blijkt dat het verhoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Verzoeker gaf op de gestelde vragen een gevat antwoord.

Bovendien blijkt uit de voormelde medische verslagen niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen.

De verklaring van verzoeker dat hij niet in staat was om een goed en volledig verhoor af te leggen wegens zijn psychische toestand, is dan ook een blote bewering. De Raad stelt trouwens vast dat het verzoekschrift verzoekers feitenrelaas zoals het weergegeven werd in de bestreden beslissing, letterlijk overneemt en niet betwist.

Er is dus geen enkele aanleiding om de zaak terug te verwijzen *“naar de Commissaris-generaal voor verder onderzoek, maar ten vroegste binnen een termijn van 1 jaar, zodat verzoeker psychisch kan herstellen en hij wel in staat zal zijn een coherent beeld weer te geven van de problemen die hij kent in Kosovo”*, zoals gevraagd in het verzoekschrift.

Ook wordt vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan niet besloten worden dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 kan niet worden toegekend.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij in zijn land een reëel risico loopt op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet.

Verzoeker verklaarde trouwens uitdrukkelijk (zie het verhoorverslag van 14 januari 2010, p. 6) dat *“ik had in Kosovo geen enkel probleem”, “Ik ben naar hier gekomen om mij te verzorgen omdat ik traumatismen heb”* en *“Ik kan terugkeren maar ik ben gekomen om mij te laten verzorgen”* (zie p. 9). De subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE